

posudku znalců by se to stěží podařilo i silnému a mladému kočímu, což ostatně uznává i sám dovozatel. Mimo to bylo zjištěno, že kočí Ch. držel stále otěže v ruce, i když splašený kůň ujížděl s vozem v nejrychlejším tempu, až do té doby, kdy byl i sám z vozu vyhozen, a z toho lze usuzovati, že nejen nepozbyl duchapřítomnosti, nýbrž že prokázal dostatečně i svou svědomitost a pílí ve výkonu svého zaměstnání. Nelze proto tvrditi, že kočí Ch. provedl práci jemu svěřenou nesprávně, a schází tedy i příčinná souvislost mezi škodou, kterou utrpěl žalobce z toho, že vypadl z vozu, když se kůň splašil bez viny kočího, a mezi domnělou nezdatností zaměstnance žalovaného.

Čís. 9461.

Služební požitky úředníků okresní nemocenské pojišťovny.

Ustanovení služební smlouvy, že výslužné úředníků činí určité procento ze služného, pětiletých přídavků, příbytečného a vůbec ze všech služebních požitků, jež jako stálé brali v činné službě před vstoupením do výslužby na penězích, jest vykládati tak, že do stálých služebních požitků náleží i funkční přídavek, drahotní přídavek, remunerace a přídavek na dovolenou.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, Rv I 1103/29.)

Žalobce byl úředníkem okresní nemocenské pojišťovny. V době od 1. dubna 1923 do 31. října 1927 měl tyto služební požitky ročně: služné 31.237'50 Kč, příbytečné 5.355 Kč, 25% funkč. příd. 7.809 Kč, drah. příd. 9.930 Kč, novoroční remun. 4.527'62 Kč, příspěvek na dovolenou 6.791'43 Kč. Dne 8. října 1927 byl žalobce dán na trvalý odpočinek. Dne 4. července 1928 usnesla se okresní nemocenská pojišťovna, že se žalobci vyměřuje výslužné ročně celkem 41.155 Kč, při čemž nezapočetla žalobci přídavek funkční, drahotní, na dovolenou a novoroční remuneraci. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované okresní nemocenské pojišťovně, by mu bylo do výslužného započteno základní služné, příbytečné, 25% funkční přídavek, drahotní přídavek, novoroční remunerace a příspěvek na dovolenou. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Provádějíc důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní, jež spočívá podle názoru odvolatelky ve výkladu služební smlouvy ze dne 18. listopadu 1909, snaží se odvolatelka prokázati, že funkční přídavek, drahotní přídavek, remunerace a příspěvek na dovolenou nelze čítati ke stálým služebním příjmům. V tom jest však odvolatelka na omylu. Podle zjištění soudu prvého bral žalobce všechny tyto požitky pravidelně v opakujících se dávkách, nikoliv jako požitky tu a tam při různých příležitostech povolované. Nároky žalobcovy opírají se totiž o služební smlouvu ze dne 18. listopadu 1909, o kolektivní smlouvu ze dne 22. října 1922 a ze dne 4. července 1924. Nelze proto pochybovati o tom, že všechny tyto požitky mají povahu požitků stálých, a nezáleží na tom, z jakých pohnutek anebo za jakých okolností byly žalobci při-

znány. Funkční přídavek byl žalobci přiznán usnesením správní komise ze dne 22. října 1920 ode dne 1. července 1920 a byl mu vyplácen pravidelně až do vysloužení z důvodu, že žalobce u okresní nemocenské pojišťovny vykonával skutečně postavení vedoucího úředníka. Také drahotní přídavek, remunerace a příspěvek na dovolenou byly žalobci vypláceny vždy pravidelně od té doby, co mu byly přiznány. Nelze seznati, proč by tyto požitky neměly býti považovány za součást stálých služebních příjmů žalobcových.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolání opřené o dovolací důvod podle čís. 4 § 503 cřs. jest bezdůvodné, neboť sporná věc byla v napadeném rozsudku po právní stránce posouzena správně. Jde o výklad ustanovení III. odstavce služební smlouvy ze dne 18. listopadu 1909 a § 3 k této smlouvě jako její součást připojeného pensijního řádu, podle kterého výslužné úředníků činí uvedená tam procenta ze služného, pětiletých přídavků, příbytečného, a vůbec všech služebních požitků, jež jako stále v činné službě před vstoupením do výslužby na penězích brali. Spatřuje-li dovoatelka nestálost funkčního přídavku jen v tom, že jest svou povahou platem za určitou činnost, jest jí zdůrazniti, že se touto vlastností neliší funkční přídavek nikterak od ostatních služebních platů, předpokládajících u aktivního úředníka vždy služební činnost. Drahotní přídavek nemůže býti považován za nestálý z té příčiny, že se jeho výše měnila a byla závislá na hospodářských poměrech. To platí více méně o všech služebních platech, jichž výše se měnila a bude měniti i v budoucnosti podle vývoje hospodářských poměrů, tato okolnost však neopravňuje k závěru, že drahotní přídavek nebyl stálým platem, který žalobce bral jako takový dokud byl v činné službě před vstoupením do výslužby na penězích. Ani remunerace a přídavek na dovolenou neliší se nikterak od jiných součástí služebních platů. Práví-li dovoatelka, že i tyto požitky předpokládají služební výkon, a že, když tento ustane, mají zaniknouti i tyto platy, platí tu, co již bylo pověděno o funkčním přídavku. Rozhoduje zjištění soudů nižších stolic, že uvedené, dovoatelkou jako nestálé označované požitky byly žalobci jako stále periodicky vypláceny, a že také dovoatelkou byly jako stále po dobu žalobcovy aktivity uznávány. Dále tvrdí dovoatelka, že to, co bylo přiznáno žalobci nad rámec kolektivní smlouvy ze dne 4. července 1924. není platné, poněvadž to jest změna služebního řádu, která ke své platnosti předpokládá schválení dozorcího úřadu, které však nebylo dáno. Pokud tím jde o skutkové okolnosti v prvé stolici nepřednesené, tedy o novoty v odvolacím řízení podle § 504 c. ř. s. nepřipustné, nemůže se dovolací soud obíratí těmito vývody. Po stránce správnosti právního posouzení rozhoduje, že žalobce byl přeložen do výslužby již dne 1. listopadu 1927, nevztahuje se tedy na něho ustanovení § 43 zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n., jímž bylo změněno ustanovení § 69 zákona o sociálním pojištění ze dne 9. října 1924. čís. 221 sb. z. a n. v ten způsob, že zavádí služební řády, že podrobuje

osobní otázky dohledu Ústřední sociální pojišťovny a ustanovuje, že tyto řady mají se vztahovati nejenom na nově do služeb přijímané, nýbrž i na úředníky, kteří již jsou ve službě. Proto se nevztahují na žalobce, poněvadž zákon ten nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1929, kdy již byl žalobce ve výslužbě.

Čís. 9462.

Vkladní knížky, na něž smí býti vklad vydán každému, kdo je předloží, a jež byly v čase úmrtí v držení někoho jiného než zůstavitele, nelze zařaditi do soupisu, třebas zněly na jméno zůstavitelovo. Pozůstalostní soud musí si z úřadu zjednatí potřebný podklad pro rozhodnutí, zda byla vkladní knížka v držení zůstavitele a zda a pokud může býti zařazena do soupisu. Nebylo-li to zjištěno, není pozůstalostní soud oprávněn ukládati třetí osobě, by složila vkladní knížku na soudě.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, R II 396/29.)

Pozůstalostní soud schválil zápisy o projednání pozůstalosti soudním komisařem a uložil Bernardu W-ovi, by složil na soudě vkladní knížku rolnické záložny a vkladní knížku okresní záložny. Rekursní soud napadená usnesení potvrdil. Důvody: Při projednání pozůstalosti po Julii W-ové provedl soudní komisař soupis pozůstalého imění a pojal do něho vklad na knížku čís. 342 Rolnické záložny, znějící na jméno zůstavitelčino, 25.580 Kč a vklad Okresní záložny na knížku čís. 1442, znějící na jméno zůstavitelčino, 47.457 Kč a soud pozůstalostní schválením zápisu o projednání pozůstalosti schválil také inventuru a pojetí obou vkladů do ní, a to usnesením ze dne 30. září 1929 a dalším usnesením vyzval pozůstalého manžela, stěžovatele, by obě vkladní knížky ihned složil na soudě. Obě tato usnesení napadá stěžovatel pro jich nezákonnost s návrhem, by usnesení schvalující zápisy projednací bylo změněno tak, že se ze soupisu aktiv vyloučí řečené vkladní knížky a místo nich že se tam zařazuje hotovost 25.000 Kč, a by byla zrušena výzva k stěžovateli, by knížku složil na soudě. Stěžovatel vytýká prvému usnesení, že vkladní knížky neměly býti poiaty do stavu aktiv, an se proti tomu bránil a podle pravdy uvedl, že vkladní knížky v době úmrtí nebyly v držení zůstavitelčine, nýbrž v držení stěžovatele, jemuž také patří do vlastnictví. Proto prý, hledíc k zákonu ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 a k výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 22. prosince 1923, čís. 58, 1865 mělo rozhodnutí o otázce, zda knížky mají býti poiaty do aktiv, býti ponecháno soudu, a, rozhodl-li o tom soudní komisař věcně, jest prý rozhodnutí to zmatečné. Druhé usnesení, vyzývající stěžovatele, by složil vkladní knížky na soudě, není prý odůvodněno, poněvadž knížky do pozůstalosti nepatří, jsouce cennými papíry a měli prý spoludědici prokázati, že knížky patří do pozůstalosti. Stížnost jest neodůvodněna, nesprávně posuzujíc povahu soupisu pozůstalostního majetku. Inventářem ie podrobný seznam všeho majetku do pozůstalosti náležejícího v čase úmrtí zůstavitelčina, do seznamu toho musí soudní komisař pojati i takové